

Skutky apoštolské 2, 1-21: Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, Židé i obrázení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“ Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“ Ale jiní říkali s posměškem: „Jsou opilí!“ Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: „Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouchejte mě pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí – vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóele: »A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat. A učiním divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev, než přijde den Páně, velký a slavný; a každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.«“

1. Korintským 12, 3b-13: Nikdo nemůže říci: ›Ježíš je Pán‹, leč v Duchu svatém. Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase proroctví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

Jan 20, 19-23: Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Duch přepisuje zákon z kamenných

desek do srdce.

Mnohokrát jsme si již připomněli Ježíšova slova „nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit“. Dnes si to můžeme viditelně doložit. Svatodušní svátky završují novou smlouvu. První byla uzavřena na Sinaji (Ex 19). Tam Mojžíš vystoupil na horu, aby z ní pak sestoupil s deskami Zákona (Desaterem). Ježíš vystupuje k Otci, aby byl dán Duch. Ne už jen vyvolenému národu, ale komukoli z lidí. Na poušti byla hora zahalena dýmem, my jsme četli, že celý dům byl naplněn hukotem z nebe. Na Sinaji lítaly blesky, ve Skutcích se ukázaly jakoby ohnivé jazyky. A první křesťané pochopili seslání Ducha jako sdělení nového zákona – zákona Ducha, který není zapsán na deskách, ale v srdcích účastníků nové smlouvy. Navíc jsou pozváni lidé z různých národů, tedy vlastně všichni. Tak vzniká první církev, a tak vzniká až dodnes. Zase to zažíváme díky Bohu i v naší církvi; tam, kde už zbyla jen chátrající budova, se objevují noví křesťané. My říkáme, že to je zásluhou jednotlivců, ale ono se to děje působením Ducha v oněch jednotlivcích.

Svatodušní svátky jsou připomínkou 1. narozenin první církve v prvních stoletích po Kristu. Evangelium nám však sděluje víc než jen připomínku minulé velkolepé události. Vybízí nás k prosbám o seslání Ducha Kristova, aby se stalo to, co kdysi v Jeruzalémě. Ani Petr – natož tedy já – neuměl tu proměnu v srdcích učedníků popsat jinak, než slovy z minulosti, slovy proroka Jóele (viz první čtení).

Mluvíme o věcech Božích, které se našimi slovy marně pokoušíme popsat, ale to neznamena, že je nemůžeme prožívat, že se z nich nedokážeme radovat, že dokonce z vůle a milosti Boží snad patříme k těm, kdo v Duchu jednájí i pomáhají. Přispíváme tak ke svědectví pravé církve Kristovy jako viditelní křesťané v naší náboženské obci a v naší Církvi československé. Zdá-li se nám, že toho mnoho nekonáme a nez můžeme, a to se nám opravdu často zdá, máme dnes jasnou zprávu, co v tom ohledu dělat. Prosit o seslání Ducha v hojné míře na nás, na náboženskou obec, na církev, abychom se zřetelněji nechali v srdci vést zákonem Ducha a přinášeli lidem Boží pokoj a odpuštění, jak nám to zaslubuje Ježíš v Janově evangeliu. Prosme o seslání darů Ducha a uvidíme mezi sebou mnohem více pomoci na základě obdarování rozdílnými dary. Duch uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. Každý dar působí ke společnému prospěchu.

Ježíš zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho nitra, jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili (J 7,37nn). Kéž k nim můžeme také patřit.

